

[Ebba Strange.]

givningen, hvor skønnet over husstandsindkomsten skal ind i billedet, inden man beslutter sig for, om man vil tildele den førtidspension, der søges om. Vi synes, det er en hån mod disse mennesker, der som oftest er folk, der har haft hårdt arbejde, som har været lavt lønnede, som er gået tidligt ud på arbejdsmarkedet. Det er typisk dem – det ved vi fra alle undersøgelser – der først bliver slidt op og først bliver skudt ud. Vi synes, de har krav på at få tilbud om en ordentlig pension eller efterløn, som vi hellere vil kalde det, men vi synes, det, man tilbyder dem her, er en hån.

Jeg må stadig væk betragte det som et led i en almindelig besparelspolitik over for netop de svagest stillede grupper. Med disse bemærkninger vil jeg anbefale folketetinget at stemme for det ændringsforslag, der er stillet fra SFs og DKPs side.

Tove Jørgensen (DKP):

Det eneste, det lovforslag om førtidspension, som ministeren er fremkommet med, har at gøre med pension, er navnet. I virkeligheden er der tale om bistandshjælp på ringere betingelser end varig hjælp. Hvis vores ændringsforslag, som vi har stillet sammen med SF, og som går ud på at fastholde arbejdsløshedsløvgivningens niveau ved udbetaling af førtidspension, ikke bliver vedtaget, vil kommunisterne derfor stemme imod dette lovforslag ved tredjebehandlingen.

Vi synes, det er mærkværdigt, at socialdemokratiet efter at have afvist alle forslag til forbedringer på pensionsområdet med, at det måtte vente på pensionsreformen, nu med djævelens vold og magt vil presse en førtidspension igennem, som ikke virkelig er blevet færdigbehandlet i udvalget. Man har ikke engang kunnet vente på en undersøgelse fra arbejdsdirektoratet, som udvalget har fået lovning på, bare for at få dette lovforslag – ja, jeg kan godt sige jasket igennem.

Med de foreslåede ændringer vil vi sikre, at førtidspensionisterne ikke stilles ringere, end hvis de fortsat havde fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge.

Man skal huske, at der er tale om et socialt kriterium, ikke et lægeligt eller socialmedicinsk. Derfor er denne lov et forsøg på at skubbe en tung gruppe ud af arbejdsmarkedet og bedre statistikkerne over ledigheden.

Der er jo ikke tale om frivillighed, sådan som det tit og ofte er blevet gentaget, ikke mindst fra socialministerens side. Det bliver ikke mere rigtigt af at blive sagt gang på gang. Af bilagene fra udvalgsarbejdet fremgår det ganske utvetydigt, at et socialt udvalg kan nægte bistandshjælp til et menneske, der er berettiget til at søge førtidspension, undtagen i perioden indtil pensionen er færdigekspederet. Så kan man snakke om frivillighed én gang til.

Det er heller ikke rigtigt, at de mennesker, der ikke kan placeres af arbejdsformidlingen, ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er nu engang arbejdsmarkedet, der ikke er til rådighed for dem. Derfor er de berettiget til kortvarig hjælp og hører ikke til den kategori, der kun kan få tildelt varig hjælp. De er til rådighed, og det må nødvendigvis have betydning for vurderingen af deres behov. Derfor er dette lovforslag i ministerens udformning et spareforslag, og det fik vi da også at vide, første gang det blev fremsat, i forrige samling. Det er et led i augustforliget, og det bærer et umiskendeligt præg deraf.

Den eneste løsning, der er rimelig, er i virkeligheden en ophævelse af 26 ugers reglen i arbejdsløshedsløvgivningen, og når dette lovforslag skal vurderes, altså om det er en besparelse eller ej, så skal udgifterne sammenlignes med, hvad det ville koste at ophæve 26 ugers reglen, sat i relation til den faktiske arbejdsløshed. Det skal ikke vurderes i forhold til, hvad det ville koste at yde varig hjælp i henhold til bistandsloven. Derfor passer socialministerens regnestykke ikke.

Ifølge Danmarks Statistisk udgjorde arbejdsløsheden i marts 1977 131.000 fuldtidsforsikrede medlemmer. Arbejdsdirektoratet har foretaget en undersøgelse, som vi har fået i udvalget, det er udvalgets bilag nr. 15. Ifølge denne undersøgelse har 34 pct. af de forsikrede i 12 måneders perioden fra oktober 1975 til oktober 1976 gået ledige i mere end 200 dage. Det vil med tallene fra marts 1977 sige omkring 43.700 mennesker. Af samme undersøgelse fremgår det, at af de langtidsledige udgør gruppen over 55 år de 34 pct. Det vil sige med de nye tal ca. 14.000 mennesker. Hvis de ikke skal falde for 26 ugers reglen, men altså bevare retten til arbejdsløshedsdagpenge, vil det koste 840 mill. kr., selv om det naturligvis er fordelt over nogle år. Sammenholdt med, at der her tales om en merudgift på mellem 45 mill. kr.